

Sygn. akt VI Ka 233/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	<i>SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpelska (spr.)</i>
Sędziowie:	<i>SO Piotr Żywicki</i> <i>SO Irena Śmietana</i>
Protokolant	<i>stażysta Kinga Opalka</i>

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Mirosławy Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2013r.,

sprawy A. B. (1), K. O. (1), J. G., M. D., S. T. (1), M. S. (1)

oskarżonych z art. 286 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w Elblągu i oskarżonego M. S. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie

z dnia 20 grudnia 2012 r., sygn. akt II K 412/11

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje prokuratora i oskarżonego M. S. (1) za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżonego M. S. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego – (...) S.A. w W. kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed sądem II instancji;

III. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa, zwalnia oskarżonego M. S. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt VI Ka 233/13

UZASADNIENIE

A. B. (1) oskarżony został o to, że:

I. w dniu 11 maja 2009 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do poddania pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) aktualnemu badaniu technicznemu i przedłożeniu dokumentu w postaci dowodu rejestracyjnego wyżej wymienionego pojazdu o serii i numerze DR/ (...) z poświadczającym nieprawdę wpisem o mającej znaczenie prawne okoliczności przeprowadzenia w dniu 12 marca 2009 roku badania technicznego, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem tytułem wypłaty należnego odszkodowania z ubezpieczenia autocasco w wysokości 11.064,80 zł (...) S.A. w W., Centrum Likwidacji S. w G., **to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

K. O. (1) oskarżony został o to, że;

II. w dniu 7 maja 2009 roku w B. będąc funkcjonariuszem Sekcji Ruchu Drogowego Komendy Powiatowej Policji w B. nie dopełnił swoich obowiązków w ten sposób, że odstąpił od prowadzonych czynności polegających na zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) i zwrócił uprzednio zatrzymany dowód rejestracyjny o numerze i serii DR/ (...) M. S. (1) i A. B. (1), pomimo, iż pojazd zagrażał bezpieczeństwu i nie został poddany badaniu technicznemu w wyznaczonym terminie, czym ułatwił inny osobom uzyskanie poświadczającego nieprawdę wpisu w dowodzie rejestracyjnym pojazdu co do mającej znaczenie prawne okoliczności przeprowadzenia w dniu 12 marca 2009 roku badania technicznego i mające miejsce w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do poddania pojazdu aktualnemu badaniu technicznemu, doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 11.064,80 zł tytułem wypłaty nienależnego odszkodowania z ubezpieczenia autocasco (...) S.A. w W., Centrum Likwidacji S. w G., czym działał na szkodę interesu publicznego,

to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

J. G. oskarżony został o to, że:

III. w dniu 11 maja 2009 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do poddania pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) aktualnemu badaniu technicznemu i przedłożeniu dokumentu w postaci dowodu rejestracyjnego wyżej wymienionego pojazdu seria i numer DR/ (...) z poświadczającym nieprawdę wpisem o mającej znaczenie prawne okoliczności przeprowadzenia w dniu 12 marca 2009 roku badania technicznego, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem wypłaty nienależnego odszkodowania z ubezpieczenia autocasco w wysokości 11.064,80 zł (...) S.A. w W., Centrum Likwidacji S. w G., **to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. 11 § 2 k.k.**

M. D. oskarżony został o to, że:

IV. w dniu 7 maja 2009 roku w B. będąc zatrudnionym na stanowisku kierownika

(...) w (...) Sp. z o.o. w E., wykorzystując powstałe z tytułu podległości służbowej uzależnienie od siebie diagnosty S. T. (1) uprawnionego do wykonywania badań technicznych pojazdów polecił mu poświadczanie nieprawdy w dowodzie rejestracyjnym seria i numer DR/ (...) co do mającej znaczenie prawne okoliczności przeprowadzenia w dniu 12 marca 2009 roku badania technicznego pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), który następnie został przedłożony przez M. S. (1) w (...) S.A. w W., Centrum Likwidacji S. w G. i tym samym ułatwił innym osobom mające miejsce w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do poddania pojazdu aktualnemu badaniu technicznemu, doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem wypłaty nienależnego odszkodowania z ubezpieczenia autocasco w wysokości 11.064,80 zł (...) S.A. w W., Centrum Likwidacji S. w G., **to jest o przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

S. T. (1) oskarżony został o to, że:

V. w dniu 7 maja 2009 roku w B. będąc zatrudnionym na stanowisku diagnosty w (...) w (...) Sp. z o.o. w E. uprawnionego do wykonywania badań technicznych pojazdów, poświadczyl nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym o serii i numerze DR/ (...) co do mającej znaczenie prawne okoliczności przeprowadzenia w dniu 12 marca 2009 roku badania technicznego pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), **to jest o przestępstwo z art. 271 § 1 k.k.**

M. S. (1) oskarżony został o to, że:

VI w dniu 11 maja 2009 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do poddania pojazdu marki V. (...) aktualnemu badaniu technicznemu i przedłożeniu dokumentu w postaci dowodu rejestracyjnego seria i numer DR/ (...) z poświadczającym nieprawdę wpisem o mającej znaczenia prawne okoliczności przeprowadzenia w dniu 12 marca 2009 roku badania technicznego, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem wypłaty nienależnego odszkodowania z ubezpieczenia autocasco w wysokości 11.064,80 zł (...) S.A. w W., Centrum Likwidacji S. w G., **to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. żart. 11 §2 k.k.**

Sąd Rejonowy w Braniewie wyrokiem z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie II K 412/11

I. oskarżonych: A. B. (1), K. O. (1), J. G., M. D., S. T. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego im oskarżeniem,

II. oskarżonego M. S. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 11 maja 2009 roku w B., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do poddania pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) aktualnemu badaniu technicznemu i przedłożeniu uprzednio przerobionego przez nieustaloną osobę dokumentu w postaci dowodu rejestracyjnego seria i numer DR/ (...) polegającego na dokonaniu poświadczającego nieprawdę wpisu o mającej znaczenie prawne okoliczności przeprowadzenia w dniu 12 marca 2009 roku badania technicznego, doprowadził (...) S.A. w W., Centrum Likwidacji S. w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem wypłaty nienależnego odszkodowania z ubezpieczenia autocasco w wysokości 10.696,80 zł, czyn ten zakwalifikował z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. S. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. S. (1) obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. w W., Centrum Likwidacji S. w G. kwoty 10.696,80 (dziesięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt sześć 80/100) złotych;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego M. S. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych,

VI. na podstawie art. 632 pkt 1 kpk koszty postępowania w zakresie oskarżonych A. B. (1), K. O. (1), J. G., M. D., S. T. (1) ponosi Skarb Państwa,

Apelację od powyższego od wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Elblągu i oskarżony M. S. (1).

Prokurator Rejonowy w Braniewie zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie II K 412/11 przeciwko:

- A. B. (1) oskarżonemu o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

- K. O. (1) oskarżonemu o popełnienie przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

- J. G. oskarżonemu o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. 11 § 2 k.k.

- M. D. oskarżonemu o popełnienie przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

S. T. (1) oskarżonemu o popełnienie przestępstwa z art. 271 § 1 k.k.

— M. S. (1) oskarżonemu o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk skarżący zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych A. B. (1), K. O. (1), T. G., M. D., S. T. (1) i M. S. (1)

W oparciu o art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie odpowiedzialności karnej oskarżonym A. B. (1), J. G., K. O. (1), M. D., S. T. (1) zgodnie z oskarżeniem bądź też zakwalifikowanie ich zachowań z innych przepisów prawnych, podczas gdy właściwa analiza całości zebranego materiału dowodowego, a w szczególności zaś zapisów rozmów prowadzonych przez oskarżonych oceniana przez pryzmat doświadczenia życiowego i zasad logiki prowadzi do wniosków przeciwnych,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, iż w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy należało przypisać oskarżonemu M. S. (1) popełnienie przestępstwa kwalifikowanego z art. 286 § 1 kk w zw z art. 273 kk w zw z art. 11 §2kk polegającego na tym, że w dniu 11 maja 2009 roku w B., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do poddania pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) aktualnemu badaniu technicznemu i przedłożeniu uprzednio przerobionego przez nieustaloną osobę dokumentu w postaci dowodu rejestracyjnego seria i numer DR/ (...) polegającego na dokonaniu poświadczającego nieprawdę wpisu o mającej znaczenie prawne okoliczności przeprowadzenia w dniu 12 marca 2009 roku badania technicznego, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem wypłaty nienależnego odszkodowania z ubezpieczenia autocasco w wysokości 10.696,80 zł (...) S.A. w W., Centrum Likwidacji S. w G., podczas gdy właściwa analiza całości zebranego materiału dowodowego, a w szczególności zaś zapisów rozmów prowadzonych przez oskarżonych oceniana przez pryzmat doświadczenia życiowego i zasad logiki prowadzi do wniosku, iż M. S. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oskarżonymi w niniejszej sprawie, wyczerpując znamiona czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia,

3) obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest art.167 kpk poprzez zaniechanie podjęcia z urzędu inicjatywy dowodowej i powołania biegłego z zakresu badania pieczęci w sytuacji, gdy Sąd powziął wątpliwości co do autentyczności pieczęci której użyto poświadczając nieprawdę w dowodzie rejestracyjnym pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) o serii i numerze DR/ (...), oraz powołania biegłego z zakresu pisma ręcznego w sytuacji sprzeczności pojawiających się w treści dotychczas uzyskanych opinii.

Podnosząc ten zarzut na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Braniewie.

Oskarżony M. S. (1) zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 20.12.2012r. w sprawie sygn. akt II K 412/11 odnośnie punktu II i IV zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 1-4 k.p.k. zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść przez ustalenie, niezgodne z treścią dowodów przeprowadzonych na rozprawie, że oskarżony w dniu 11.05.2009r. w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowych doprowadził (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem wypłaty nienależnego odszkodowania ubezpieczenia autocasco w wysokości 10.696,80 PLN;

2. obrazę prawa materialnego tj.: art. 385' § 1 k.c. w zw. z art. 58 § 2 i 3 k.c. w zw. z dyrektywą Rady 93/13/EWG poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji niesłuszne uznanie, iż § 8 ust. 1 pkt 4 owu autocasco (...) S.A. obowiązujący w okresie od 01.06.2008r. do 31.05.2009r. wyłączał odpowiedzialność odszkodowawczą zakładu

ubezpieczeń w stosunku do zdarzenia z dnia 06.05.2009r. polegającego na uszkodzeniu pojazdu przez powalone drzewo w następstwie wichury;

3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 7, art. 366 § 1 k.p.k., 410 k.p.k., 424 § 1 pkt 1 k.p.a. wyrażający się w przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów, przez dowolne, wybiórcze ich uwzględnienie, niepełną ocenę, brak analizy na tle innych dowodów, pominięcie części dowodów, czego konsekwencją było bezpodstawne uznanie, iż oskarżony w dniu 11.05.2009r. w B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowych doprowadził (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem wypłaty nienależnego odszkodowania ubezpieczenia autocasco w wysokości 10.696,80 PLN;

b) art. 4 i art 5 § 1 i 2 k.p.k. przez przyjęcie winy oskarżonego, mimo iż wina ta nie została oskarżonemu udowodniona oraz tłumaczenie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu i uchylenie punktu IV wyroku ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Braniewie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Obie apelacje były oczywiście bezzasadne i z tych powodów nie mogły zasługiwać na uwzględnienie.

Przede wszystkim należało stwierdzić, iż Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący mając na uwadze wynikający z art. 2 par. 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. obowiązek oparcia rozstrzygnięcia na prawdziwych ustaleniach faktycznych oraz badania i uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonych. Sąd zgromadził obszerny materiał dowodowy i ocenił go wnikliwie, omawiając szczegółowo wszystkie dowody, nie wykraczając przy tym poza ramy swobodnej oceny dowodów. W oparciu o te dowody poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wykazał w niewątpliwy sposób, że oskarżeni A. B. (1), K. O. (1), J. G., M. D. i S. T. (1) nie dopuścili się zarzucanych im czynów, natomiast oskarżony M. S. (1) popełnił czyn wyczerpujący dyspozycje art. 286 par. 1 kk w zw. z art. 273 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk.

Powyższe uwagi pozwalają stwierdzić, że stanowisko Sądu Rejonowego w Braniewie wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pozostaje pod ochroną prawa procesowego. Stwierdzenia tego nie są w stanie podważyć żadne argumenty zawarte w apelacji oskarżyciela publicznego ani też oskarżonego M. S.. Do wykazania bowiem, iż Sąd pierwszej instancji dokonał błędów w ustaleniach faktycznych konieczna jest zgodna z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego argumentacja pozwalająca na stwierdzenie, że poczyniona przez Sąd ocena materiału dowodowego powinna być odmienna. Tego skarżący nie wykazali.

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji szczegółowo wskazał jakie fakty uznał za ustalone, na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a następnie wskazał prawidłowe, w ocenie Sądu Okręgowego, wnioski, jakie wyprowadził z dokonanych ustaleń w zakresie braku winy oskarżonych A. B., K. O., J. G., M. D. i S. T. oraz winy oskarżonego M. S..

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów należy stwierdzić, że nie prowadzą one w żadnej mierze do odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Przedstawione przez skarżących w uzasadnieniu obu apelacji zarzuty stanowią wyłącznie polemikę z prawidłowo poczynionymi i dokładnie uzasadnionymi przez Sąd Rejonowy w Braniewie ustaleniami faktycznymi oraz wyciągniętymi na ich podstawie właściwymi wnioskami.

Omawiając niniejszą sprawę należy mieć na względzie, że Sąd Okręgowy akceptuje ustalenia poczynione przez sąd I instancji i w pełni podziela argumenty przedstawione precyzyjnie, trafnie i obszernie przez Sąd meriti w obszernym uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu odwoławczego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów zasługuje na pełną akceptację.

Oceniając sprawę sąd I instancji dokonał wszechstronnej oceny wszystkich dowodów w niej zgromadzonych i powiązał je w logiczną całość.

Ustalenia faktyczne zasługiwały na pełną aprobatę a podniesione przez skarżących w apelacjach zarzuty stanowiły zwykłą polemikę nie mogącą w rezultacie zmienić tych ustaleń. Apelujący nie wskazywali na nowe, nieznanne sądowi orzekającemu okoliczności, które mogłyby wpłynąć na zmianę zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

W tym miejscu sąd odnie się do zarzutów zawartych w apelacji prokuratora bowiem jest ona skierowana przeciwko całemu rozstrzygnięciu.

Na wstępie należy wskazać, iż rozważaniom związanym z uznaniem legalności kontroli operacyjnej Sąd Rejonowy w Braniewie poświęcił obszerny wywód zawarty na stronach od 9 do 11 oraz na stronie 27 odnośnie oskarżonego K. O. uzasadnienia do zaskarżonego wyroku. W ocenie Sądu odwoławczego zasługuje on na pełną akceptację, którą dodatkowo wzmacnia uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2011r. Przypomnienie tej okoliczności ma znaczenie o tyle, iż ujawnione w drodze kontroli operacyjnej rozmowy stanowiły jedno z głównych źródeł dowodowych w sprawie.

Główny zarzut oskarżyciela publicznego dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający mieć wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na uznanie winy oskarżonych A. B. (1), J. G., K. O. (1), M. D., S. T. (1) oraz przyjęcie, że oskarżony M. S. (1) działał sam podczas gdy z prawidłowej oceny materiału dowodowego wynika, iż działał on wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami czym wyczerpał znamiona czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Odnośnie zarzutu niewłaściwej oceny wyjaśnień oskarżonego S. T. (1) nie można zgodzić się ze skarżącym, że Sąd I instancji niezasadnie odmówił im wiary. Stanowisko sądu należało uznać za słuszne. Przede wszystkim oskarżony ten przyznał się do zarzutu na etapie postępowania przygotowawczego lecz nie wskazał z nazwiska bądź imienia funkcjonariusza policji, który poprosił go o dokonanie wpisu w dowodzie rejestracyjnych z datą wsteczną, pomimo, że znał tego funkcjonariusza z widzenia. Podczas okazania nie rozpoznał ani J. G. na tablicach / k 515/ ani też oskarżonych A. B. i K. O. w trakcie czynności okazania / k 1120/. Tego rodzaju postawa wskazuje na brak konsekwencji w wyjaśnieniach oskarżonego, który stwierdza, iż zna funkcjonariusza z widzenia ale nie jest w stanie go rozpoznać na podstawie okazania. W trakcie rozprawy oskarżony nie przyznał się do stawianego mu zarzutu i nie potwierdził odczytanych mu wyjaśnień. Na rozprawie nie wskazał również żadnego z oskarżonych jako osobę, która miała zwrócić się do niego w celu dokonania wpisu z datą wsteczną. Również opinie biegłych z zakresu badania dokumentów nie pozwoliły na jednoznaczne stwierdzenie, że nieczytelny podpis złożony w dowodzie rejestracyjnym pod zapisem daty 12.MAR.2010 i nad zapisem 12.MAR.2009 został nakreślony przez S. T. (1). Opinia biegłego z dnia 26.09.2012 r., którą sąd uznał za jasną, pełną, prawidłowo uzasadnioną, wskazuje, że nieczytelny podpis na przedmiotowym dokumencie nie jest oryginalnym podpisem S. T. (1) i został nieudolnie sporządzony na wzór jego oryginalnego podpisu/ por. opinia k 1599-1604/. Natomiast inny biegły w opinii z dnia 08.08.2012 r. stwierdził, iż podpis ten wprawdzie pochodzi od oskarżonego S. T. (1), jednocześnie zaś biegły zastrzegł, iż wnioskowanie nie może być jednoznaczne z uwagi na niską wartość dowodowego podpisu/ por. opinia k 1550- 1554/. W ocenie sądu opinia ta wskazuje na wątpliwości biegłego co do identyfikacji i zasadnie nie mogła stanowić podstawy przyjęcia, że kwestionowany podpis pochodził od oskarżonego S. T.. Należy podnieść w kontekście całego postępowania, iż biegły z zakresu badania dokumentów nie zidentyfikował również podpisów pozostałych oskarżonych na przedmiotowym dokumencie / por. opinia k 1649/. Oskarżony S. T. zaprzeczał w trakcie całego postępowania aby na temat dokonania wpisu z datą wsteczną rozmawiał z kierownikiem M. D.. W kontekście tych stwierdzeń można przywołać stanowisko SA w G. zawarte w wyroku z dnia 26 lipca 2012 r. w sprawie II AKa 228/12 z którego wynika, że ocena, czy przyznanie się oskarżonego do winy nie budzi wątpliwości powinna być oparta na rozważeniu całokształtu okoliczności zawartych w wyjaśnieniach oskarżonego. Nie można więc przy dokonywaniu tej oceny ograniczać się jedynie do oparcia się na deklaracji oskarżonego o przyznanie się do winy, gdy treść wyjaśnień oskarżonego przeczy tej deklaracji lub poddaje ją w wątpliwość. Przyznanie się do winy może być uznane za dowód tylko wtedy gdy nie budzi wątpliwości. Przyznanie się oskarżonego do winy powinno być

konsekwentne tzn. nie powinno mieć zarówno wewnętrznych sprzeczności jak i pozostawać w sprzeczności z innymi zgromadzonymi w sprawie materiałami dowodowymi / pub. (...) SA w G. nr (...) /.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego , iż wyjaśnienia oskarżonego S. T. (1) są logiczne, konsekwentne i oparte w przeważającej części na prawdzie.

Przyznanie się oskarżonego S. T. (1) do winy na etapie postępowania przygotowawczego a następnie odwołanie tego stanowiska przy braku jednoznacznych innych dowodów winy , nie może stanowić podstawy skazania tego oskarżonego jak i innych oskarżonych .

Jako zupełnie dowolne ze strony apelującego należało uznać stanowisko zawarte w uzasadnieniu apelacji , iż oskarżony nie wyjaśnił wprawdzie dlaczego odmówił składania wyjaśnień przed sądem i dlaczego nie podtrzymał wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego , lecz z zasady doświadczenia życiowego i logiki należało wnioskować , iż działał on pod dużą presją , związaną chociażby z utratą pracy. Tego rodzaju stwierdzenia są zupełnie nieuprawnione i nie mogą stanowić podstawy do przypisania oskarżonemu, w sposób nie budzący wątpliwości , winy. Proces karny musi się ściśle opierać o zasady określone w przepisach kodeksu postępowania karnego a nie na przypuszczeniach organów prowadzących owe postępowanie.

W ocenie Sądu Okręgowego budowanie podstawy skazania w przedmiotowej sprawie o wyjaśnienia tegoż oskarżonego należało uznać za chybione a stanowisko Sadu Rejonowego w Braniewie za prawidłowe.

Wbrew twierdzeniom skarżącego analiza zapisów rozmów doprowadziła sąd do skazania oskarżonego M. S. (1). Natomiast nie stanowiła sama w sobie podstawy do skazania pozostałych oskarżonych bowiem jak to podniósł skarżący oskarżeni „ podjęli czynności wypełniające znamiona przestępstwa „ a to stanowczo za mało , do uznania, iż dopuścili się zarzucanych im czynów. Nie ulega wątpliwości , iż to oskarżony M. S. (1) w dniu 6 maja 2009 r. telefonicznie poinformował oskarżonego A. B. (1) o wypadku jakiemu uległ osk. J. G. . Oskarżony S. miał pełną świadomość , iż samochód ten nie posiadał aktualnych badań technicznych i pomimo ubezpieczenia „auto-casco” nie otrzyma odszkodowania od ubezpieczyciela. Oskarżony o fakcie tym poinformował A. B. / por. k 387/. Oczywiście oskarżeni rozmawiali o konsekwencjach braku aktualnych badań technicznych przedmiotowego samochodu , na co mogą wskazywać zapisy kontrolowanych rozmów , jednakże jak słusznie wskazał sąd orzekający, prowadzenie samych rozmów nie wyczerpuje znamion przestępstwa, muszą istnieć jednoznaczne dowody bądź też poszlaki , które stanowią nierozzerwalny łańcuch zdarzeń. Tego w niniejszej sprawie zabrakło. Stan dowodów pozwalał na zupełnie różne ich interpretacje.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym , to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać , choćby w równym stopniu , na podstawie tego materiału dowodowego , dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku , gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego , nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W ocenie Sądu odwoławczego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów zasługuje na pełną akceptację .

W uzasadnieniu apelacji skarżący zgadza się z opinią Sądu, że zapisy rozmów stanowiły szereg poszlak , jednakże w jego ocenie w powiązaniu z pozostałymi dowodami w sprawie stanowiły logiczny łańcuch pozwalający na pociągnięcie oskarżonych do odpowiedzialności karnej – w szczególności z wyjaśnieniami oskarżonego S. T. (1), opinią biegłego z badania dokumentów . Przywołanie tych dowodów jako potwierdzenia winy oskarżonych w połączeniu z zapisami rozmów w świetle powyższej analizy jest zupełnie bezzasadne i nie mogło zasługiwać na aprobatę .

Podobnie czynienie sądowi meriti zarzutu , iż nie podjął z urzędu inicjatywy dowodowej i nie powołał kolejnego biegłego z zakresu pisma ręcznego , w sytuacji sprzeczności pojawiających się w treści dotychczasowych opinii oraz zaniechał powołania biegłego z zakresu badania autentyczności pieczęci na dokumencie należy ocenić , jako co

najmniej nieuprawnione. Przede wszystkim wypada podnieść, iż to na oskarżycielu spoczywa obowiązek wykazania winy osobie postawionej w stan oskarżenia. Wnikliwa lektura obszernego i logicznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku daje odpowiedź na pytanie z jakich powodów sąd orzekający dał jednej opinii przymiot wiarygodności odmawiając tego waloru innej. Oceniając zasadność tych zarzutów nie sposób nie odnieść się do brzmienia art. 201 k.p.k. Przepis art. 201 k.p.k. znajduje zastosowanie wówczas, gdy opinia biegłego jest niepełna lub niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii. Opinia jest niepełna, gdy nie zawiera odpowiedzi na wszystkie pytania zawarte w postanowieniu o powołaniu dowodu z opinii biegłego, a także wówczas, gdy w opinii brak pełnego sprawozdania z przebiegu badań przeprowadzonych przez biegłego. Opinię można uznać za niepełną także wówczas, gdy biegły pomija ujawnione w toku postępowania dowody lub gdy opinia zawiera wnioski, bez przedstawienia przesłanek na podstawie, których biegły te wnioski sformułował. Niejasność opinii, ma miejsce w razie niezrozumiałości wywodów biegłego, niemożności ustalenia, w jaki sposób biegły doszedł do końcowych wniosków, wreszcie wówczas, gdy wywody są nielogiczne. Do wewnętrznej sprzeczności opinii dochodzi wówczas, gdy wnioski biegłego wzajemnie się wykluczają lub gdy wnioski nie przystają do wyników badań przeprowadzonych przez biegłego/ por. postanowienie z dnia 26.03.2008r. SN II KK 19/08, LEX nr 406869/.

Sąd Rejonowy w Braniewie poddał ocenie wszystkie opinie zgromadzone w sprawie, poddając je wnikliwej analizie, a następnie w sposób logiczny uzasadniając swoje stanowisko wskazał z jakich powodów opinia z dnia 29 września 2012 r. / k 1599-1604/ zasługiwała na pełną akceptację / por. str. 13 i nast. uzasadnienia/.

Nie sposób pominąć w tym momencie utrwalonego stanowiska Sądu Najwyższego w tej kwestii. Wielokrotnie Sąd Najwyższy wyrażał pogląd z którego wynika, iż jeżeli opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonująca / niepełna / dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii w oparciu o przepis art. 201 k.p.k./ por. postanowienie SN 2006.09.13, VI KK 139/06, OSNwSK 2006/1/1715/.

W razie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego zagadnienie zasięgania kolejnych opinii normuje w całości art. 201 k.p.k. i nie powinno się tu stosować art. 170 par. 2 k.p.k., gdyż prowadziłoby to do sytuacji, że strona niezadowolona z opinii biegłego mogłaby raz po raz żądać kolejnych biegłych, aż któryś z nich złożyłby opinię wykazującą to, co strona zamierza udowodnić. Oczywiście w kwestii uznania opinii za jasną i pełną w rozumieniu art. 201 k.p.k. decydujące znaczenia ma ocena sądu a nie stron/ por. post. SN 2004.02.10 IIIK K 282/03 LEX nr 84462/. Subiektywne przekonanie strony o wadliwości sporządzonych opinii, dowolne twierdzenie, że są one błędne, czy też sprzeczne, w żadnym razie nie może decydować o obowiązku dopuszczenia przez sąd kolejnej opinii / post. SN 2006.07.26, (...) , OSNwSK 2006/1/1480/.

Tak więc zarzuty prokuratora w żadnej mierze nie mogły wpłynąć na zmianę zaskarżonego wyroku zgodnie z wnioskiem apelującego.

Podobnie należało ocenić apelację oskarżonego M. S. (1). Sąd Okręgowy wskazał powyżej z jakich powodów apelacja ta nie mogła zasługiwać na uwzględnienie. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy w Braniewie odnośnie tegoż oskarżonego nie mogła budzić najmniejszych wątpliwości. Ponowne przytaczanie tych okoliczności staje się bezprzedmiotowe w sytuacji gdy Sąd Odwoławczy w pełni podziela argumentację zawartą w obszernym, czyniącym zadość wymogom art. 424 kpk uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku. Apelacja oskarżonego odnosi się dodatkowo do przepisów kodeksu cywilnego oraz stwierdzenia, iż art. 8 ust. 1 pkt 4 owu nie wyłączał automatycznie odpowiedzialności odszkodowawczej (...).

Przede wszystkim należy odróżnić odpowiedzialność karną oskarżonego M. S. (1) od odpowiedzialności cywilnej (...). W chwili zaistnienia przedmiotowego zdarzenia samochód posiadał ubezpieczenie auto-casco, nie posiadał zaś aktualnych badań technicznych. Zgodnie z obowiązującymi wówczas owu – par. 8 .4. wyłączenie odpowiedzialności ubezpieczyciela dotyczyło szkody powstałej podczas kierowania pojazdem bez ważnego badania technicznego / por. akta szkody k 86-113/.

Okoliczności te były znane oskarżonemu M. S. . W konsekwencji aby uzyskać odszkodowanie oskarżony postanowił przede wszystkim uzyskać wpis w dowodzie rejestracyjnym o przeprowadzonych badaniach , których faktycznie nie przeprowadził. Jak wynika z dowodów brak owych badań nie przekreślało uzyskania odszkodowania od ubezpieczyciela w drodze procesu cywilnego bowiem pomiędzy zdarzeniem losowym do jakiego doszło w dniu 06 maja 2009 r. a stanem technicznym pojazdu musiałby istnieć ścisły związek przyczynowy. W tej sytuacji wypłacenie odszkodowania mogłoby nastąpić w wyniku decyzji ubezpieczyciela bądź też na drodze postępowania sądowego.

Oskarżony podjął inną decyzję i postanowił uzyskać odszkodowanie po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do poddaniu pojazdu aktualnemu badaniu technicznemu i przedłożeniu uprzednio przerobionego przez nieustaloną osobę dokumentu w postaci dowodu rejestracyjnego . W tym celu oskarżony przedłożył ubezpieczycielowi dowód rejestracyjny z poświadczającym nieprawdę wpisem co do przeprowadzonych w dniu 12.03. 2009 r. badań technicznych. W tej sytuacji należy uznać , iż oskarżony doprowadził (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem wypłaty nienależnego odszkodowania z ubezpieczenia auto-casco w wysokości 10.696,80 zł. Szkoda w tej wysokości została przelana na konto podane przez oskarżonego M. S. (1)/ por. akta szkody k 26, 25, t. I k 86/.

Reasumując powyższe wywody należy podnieść , iż zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji jak też wyciągnięte z nich wnioski co do winy i orzeczonej kary wobec oskarżonego M. S. (1) były stosowne i w pełni zasługiwały na uwzględnienie.

Wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności jak też środka karnego w pełni uwzględnia wszystkie okoliczności o charakterze obciążającym i łagodzącym jak też stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił argumentację odnoszącą się do tych kwestii zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku na stronach od 37 do 39.

Nie można kwestionować również wysokości zasądzonej w trybie art. 46 par. 1 k.k. szkody materialnej . Sąd meriti wskazał w sposób szczegółowy z jakich powodów żądana suma znajduje uzasadnienia w realiach niniejszej sprawy. Powtarzanie ponowne przyjętej tam argumentacji nie jest konieczne w sytuacji ,gdy Sąd odwoławczy w pełni ją podzielił .

Tym samym Sąd Okręgowy na mocy art. 437 par. 1 i 2 kpk utrzymał zaskarżony wyrok , zaś o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzekł na zasadzie art. 624 par. 2 kpk i art. 636 par. 1 kpk .